

KAZALIŠTE MALA SCENA oduševilo publiku interkulturalnim projektom Superheroj

Glumce na naklon zvali četiri puta

MARIJA LONČAR
 marija.loncar@sibenski-list.hr
ŠIBENIK

Zagrebačko kazalište Mala scena čije su predstave na MDF-u uvijek plijenile pozornost, već je odavno šibensku publiku naviklo na velika očekivanja. Kazalište koje je pomno osluškivalo što tišti djecu i mlade, pažljivo biralo tekstove, glumce i suradnike uvijek spremno na novi iskorak u promišljanju teatra za djecu i ovaj je put oduševilo Šibenčane. Njihova predstava Superheroj, u nastajanju koje su sudjelovali pisci, redatelji, producenti i glumci iz Hrvatske, Rusije, Japana, Austrije, Hong Konga, Južne Koreje i Tajvana i koja je do sada imala više od 40 izvedaba, toliko se svidjela šibenskoj publici da su glumce za naklon zvali četiri puta. Superheroj progovara o svijetu u kojem je najvažnije biti bolji od drugog, natjecati se, postati poznat, uspješan u bešćutnom svijetu u kojem je sve roba i sve vrijedi onoliko koliko cijenu može postići. Kako je predstava nastajala i kako na nju reagira publika u drugim zemljama bio je povod za razgovor s glumicom, producenticom i vlasnicom Male scene Vitomirou Lončar.

• **-Je li vas iznenadila reakcija publike, jer je u gledalištu bilo puno male djece?**

-Prezadovoljna sam reakcijom publike iako je, kako je to uvijek na šibenskom festivalu, u publici bilo i male djece premda je ovo predstava za stariji uzrast. Ali već sam se navikla da je tako u Šibeniku. Zadovoljna sam jer je publika pravilno i s razumijevanjem rea-

giral na sve što se događalo na pozornici što nije malo za jednu predstavu u kojoj samo jedan od osam glumaca govori hrvatski.

Sve počelo u Šibeniku

• **-Kako i zašto ste počeli raditi ovaj projekt?**

-U listopadu 2010. producent Hisashi Shimoyama iz Japana obratio se Ivici Šimiću i meni, jer je čuo da mi radimo multikulturalne i interkulturalne projekte. Tražio je da napravimo transfer Azije i Europe. Pristali smo raditi ali samo pod uvjetom da napravimo kompaniju. Tako smo počeli raditi audicije i radionice. Tražili smo talentirane, ali i nenasilne i tolerantne ljude, jer bi ovakav projekt u protivnom bilo nemoguće raditi. Audiciju smo imali i u Europi. i to je trajalo godinu i pol. Kasnije smo zajedno radili na Okinawi i tu su izlazile priče koje smo vidjeli u predstavi, a te improvizacije zapisao je Rus, pisac, koji je bio s nama. Prošlo ljeto boravili smo četiri tjedna u Koreji gdje smo sklapali predstavu, a prazvedbu smo imali 26. srpnja u Nacionalnom kazalištu Koreje u Seulu. Za tu publiku predstava je bila šok jer nisu navikli na takvu vrstu teatra, svugdje gdje smo imali predstave držali smo radionice i prezentacije projekta, bili na festivalima u Japanu, Tajvanu, Rusiji, Austriji, ušli na repertoar u Hong Hongu gdje bilo 22 izvedbe. Jako mi je drago što sam uz pomoć Ministarstva kulture i šibenskog MDF-a uspjela da ovu predstavu vidi i hrvatska publika. Na koncu to i jest hrvatska predstava – Šimić je režirao,

ja sam producirala, autor glazbe je Alen Kraljić, a u predstavi glumi i Dado Čosić. Važno je reći da smo 2010. godine mi prvi put ovu predstavu počeli raditi na MDF-u koji je bio naš partner, zapravo nositelj projekta. Ali kako je u šibenskom kazalištu došlo do smjene ravnatelja ta se suradnja izgubila. Žao mi je zbog toga, ali mi je neobično drago da smo ipak ovdje došli i pokazali projekt koji je ovdje započeo.

U kazalište kao u svetište

• **-S obzirom na kulturološke razlike kako reagira publika u Europi, a kako u Aziji?**

-Različite su reakcije. U Europi su puno življe, u Aziji tiše. Njihovo

kazalište za djecu je tradicionalno, proizlaze ih tradicije. Ima toga i kod nas, takve predstave uostalom dolaze i na MDF, ali suvremenih predstava koje se tiču onoga što mlade danas tišti u Aziji baš i nema. Ova predstava počiva na emocijama, a oni nisu navikli javno iskazivati i razmjenjivati emocije. To je drugačija kultura. Oni i u kazalište ulaze kao u svetište, skidaju cipele i stavljaju ih u vrećice koje drže dok sjedaju, nema glasne reakcije, vladaju mir i tišina. Zapravo u svakoj zemlji reakcija je drugačija. Problem ove predstave je i to što smo imali glas snimljen na jeziku svake zemlje u kojoj se predstava izvodi kako bi bila razumljivija i lakše se pratila,

Važno je reći da smo 2010. godine prvi put ovu predstavu počeli raditi u Solarisu na MDF-u koji je bio naš partner, zapravo nositelj projekta. Ali kako je u šibenskom kazalištu došlo do smjene ravnatelja ta se suradnja izgubila. Žao mi je zbog toga, ali mi je neobično drago da smo ipak došli i pokazali projekt koji je ovdje započeo – kazala je Vitomira Lončar

što je značilo da smo stalno radili nove titlove, probe, izmjene. To je jako velik posao.

• **Ipak, projekt je u Hrvatskoj prošao poprilično nezapaženo, a istovremeno neki su se mediji obrušili na vas nakon što ste bez dlake na svom blogu progovorili o situaciji u hrvatskom teatru i kulturi.**

-Niste mogli o tomu baš puno čuti u Hrvatskoj. Ja jesam glasna i vičem, pa mi zato hoće zatvoriti kazalište nakon 27 godina rada, ali moj moto je i dalje sloboda nema cijenu. Mislim da je šibenska publika svojim aplauzom pokazala da ta Bucka ne putuje samo po svijetu, kako mi prigovaraju, nego i nešto radi! «